

slabosti nad seboj, in vabilo me je to, kar se sveti in dopada; zato pa ne zametujem prave čednosti.“

„Ponižna, mala rastlinčica, ne bom te pozabil. Vidila si me, ko sem tergal zlatice, zvončke in potočnice, in tebe še celó zapazil nisem. Globoko te je to ranilo v serce, ali prosta si ostala nevošljivosti. Ne bodi žalostna, od sedaj boš tudi ti imela cvetje in lepe, svitle barve.“

„Ponižna rastlinčica, ne bom te pozabil. Pred vsem ljubim pohlevno serce, tvoja tiha ponižnost me je ganila. Imela boš cvetje in sad, ki bo najslajši in najprijetniši izmed vsega sadja. Tvoj sad naj razveseljuje bogate in revne ljudi.“

„Ne bom pozabil tvoje ponižnosti.“ In sedaj pritisne ustnice na pero, katero je vzdignil s svojimi persteci. Neizrečeno veselje pretrese malo rastlinčico, novo življenje jej bije v žilicah, in na mestu, kamor so se pritisnile ustnice Zveličarjeve, prikaže se zagorelo rudeči sad, ki razširja prijetno vonjavo okoli sebe. In že osemnajststo let zori jagoda, ter razveseljuje in kreпча ljudi po vseh krajih. Raste na gorah in gričih, prikaže se ob kraju rek in potokov, razveseljuje tega, ki jo goji, ter raste v samoti brez vse postrežbe.

Albina Pirc.

Stergan rokav.

Jurče in Blažé sta sedela na holmcu pod staro lipo z velikim kosom kruha v roki in se pogovarjala važne reči.

„Jaz bom enkrat gotovo več, nego hruške peč,“ reče Jurče, „kajti županov sin sem, in tudi gospod učitelj so že večkrat mojemu očetu djali, da me naj po izvršenih ljudskih šolah dadó v više šole, in ako se bom tó dobro odlikoval, postanem sčasoma gotovo minister. Misli si Blažé, da se potem tudi tebi ne bode slabo godilo, kajti rad te imam, kakor bi mi bil na serci izrastel.“

A Blažé, kateremu to milovanje ni nič posebno dopadlo, zaverne ga rekoč: „Kaj še? tebi gotovo ne bodem delal nadleže. Čeravno sem metlarjev sin, vendar imam še zmiraj upanje, poprej biti vojvoda, nego boš ti minister. Ne samo enkrat so si vojaki, ki so bili pri nas nastanjeni, natihoma šeptali, da ako več ne, vojvoda moram gotovo biti. Le pomisli tedaj, ako bi tebi za ministra spodletelo, kako lahko potem prosiš pri meni za kako milost.“

Te besede so županovega sinkota zeló razjezile, jela sta se kav sati in ravsati, da je bilo joj!

Nek gospod pa, ki se je za lipo sprehajal in dalj časa nadepolna dečka poslušal, stopi zdaj bližej in reče: „Fanté! preden postaneš vojvoda, ne pozabi si zašiti rokava“, in odide.

Sram je bilo Blažeta, kajti dobro je vedel, da mu komolec molí iz rokava. Nikoli več ga ni bilo videti v razterganej obleki. Prevdaril je pa tudi nauk, katerega mu je dal tuji gospod, in akoravno ni bil vojvoda, bil je vendar sčasoma dober in pameten gospodar.

J. T.